

Nařízení výkonu rozhodnutí a dokazování

Zákon nepředepisuje soudu prvního stupně, aby výkon rozhodnutí (exekuci) nařídil po jednání, přistoupí-li však k dokazování, tedy zjišťuje-li skutečnosti o okolnostech doručení šetřením, musí i v případě uvedeném v § 253 odst. 1 o.s.ř. nařídít jednání.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 20 Cdo 3194/2008, ze dne 25.2.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v exekuční věci oprávněné M. s. r. o., zastoupené advokátkou, proti povinné V. K. H., s. r. o., o nařízení exekuce, vedené u Okresního soudu v Kutné Hoře pod sp. zn. Nc 2789/2005, o dovolání oprávněné proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2006, č.j. 28 Co 253/2006-43, tak, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2006, č.j. 28 Co 253/2006-43, se ruší a věc se tomuto soudu vrací k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Okresní soud v Kutné Hoře výrokem I. usnesení ze dne 28. 12. 2005, č.j. Nc 2789/2005-20, zamítl návrh, jímž se oprávněná domáhala proti povinné nařízení exekuce podle usnesení téhož soudu ze dne 10. 11. 2004, č.j. 5 C 274/2004-25, k vymožení částky 117,50 Kč, nákladů předcházejícího řízení 6.150,- Kč, nákladů exekuce a nákladů oprávněné ve výši 3.225,- Kč. Soud prvního stupně po doplnění dokazování v souladu s pokyny vyslovenými v usnesení krajského soudu ze dne 18. 7. 2005, č.j. 28 Co 307/2005-13, jímž bylo zrušeno usnesení ze dne 31. 3. 2005, č.j. Nc 2789/2005-6, kterým okresní soud návrhu vyhověl a exekuci na majetek povinné nařídil, dospěl k závěru, že předpoklady pro nařízení exekuce ve smyslu ustanovení § 44 odst. 2 zákona č. [120/2001](#) Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. [120/2001](#) Sb.“), nejsou splněny, jelikož exekuční titul není po formální stránce vykonatelný. Soud prvního stupně uzavřel, že podle ustanovení § 47 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2004, bylo třeba právníkům osobám doručovat na adresu sídla zapsanou v obchodním rejstříku, na jinou adresu bylo možné doručovat jen v případě, že o to právníká osoba požádala. Protože povinná v nalézacím řízení takovou žádost nečinila, není doručení podkladového usnesení na adresu odlišnou od adresy zapsané jako její sídlo v obchodním rejstříku „právoplatné.“ Nadto osobou oprávněnou přebírat písemnosti za povinnou je pouze její jednatel, který zásilku s exekučním titulem nepřevzal.

Krajský soud v Praze v záhlaví uvedeném usnesením rozhodnutí soudu prvního stupně v zamítavém výroku potvrdil. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně a dodal, že z toho, že jednatel povinné opatřoval podání zasílaná soudu otiskem razítka povinné s adresou Š. 52, K. H., nelze dovozovat, že o doručování na tuto adresu výslovně požádal.

Rozhodnutí odvolacího soudu napadla v potvrzujícím výroku oprávněná dovoláním z důvodů uvedených v § 241a odst. 2 písm. a) a b) občanského soudního řádu ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o.s.ř.“). Odvolacímu soudu dovolatelka vytýká nesprávnou aplikaci ustanovení § 47 o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2004, které „výslovnou písemnou žádost nepožaduje.“ Namítá, že povinná „upřednostňovala“ doručování na adresu Š. 52, K. H., kde skutečně sídlí a vyvíjí činnost, neboť výhradně z této adresy se soudem komunikovala; na rejstříkové adrese poštu nepřebírala a doručovalo se jí právě na adresu Š. 52, což vyplynulo i ze svědectví poštovní doručovatelky. Vadu

řízení spatřuje dovolatelka v tom, že odvolací soud bez zdůvodnění neprovedl jí navržený zásadní důkaz zjištěním u OSSZ v K. H., zda osoba, která exekuční titul převzala, byla zaměstnankyní povinné, jímž mělo být prokázáno, že za povinnou jednala zaměstnankyně, která byla přebíráním pošty pověřena, neboť tak pravidelně činila, ale navíc ještě konstatoval, že soud prvního stupně provedl v tomto směru dostatečné dokazování, přestože se soud prvního stupně spokojil a neposoudil jako účelové tvrzení jednatele povinné, že zásilky je oprávněn přebírat pouze on. Dovolatelka navrhla, aby odvolací soud rozhodnutí soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Dovolání je přípustné, protože směřuje proti rozhodnutí odvolacího soudu, které má ve věci samé po právní stránce zásadní význam (§ 237 odst. 1 písm. c/, odst. 3, ve spojení s § 238a odst. 1 písm. c/, odst. 2, § 130 zákona č. [120/2001](#) Sb., použití ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř. je vyloučeno /usnesení soudu prvního stupně sice předcházelo jeho dřívější usnesení ze dne 31. 3. 2005, č.j. Nc 2789/2005-6, které bylo zrušeno usnesením odvolacího soudu ze dne 18. 7. 2005, č.j. 28 Co 307/2005-13, avšak odvolací soud ve svém kasačním usnesení nevyjádřil právní názor závazný pro soud prvního stupně a nijak jej neusměrnil v tom, jak má nově rozhodnout/). Zásadní právní význam je dán tím, že otázkou, zda (v poměrech právní úpravy doručování účinné do 31. 12. 2004) je doručení právnické osobě na adresu odlišnou od adresy sídla zapsané v obchodním rejstříku, aniž právnická osoba o doručování na tuto adresu výslovně požádala, vždy neúčinné, se Nejvyšší soud dosud nezabýval.

Právní posouzení je ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) o.s.ř. nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 47 odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2004 (do novelizace provedené zákonem č. [555/2004](#) Sb.), tj v době doručování podkladového usnesení povinné, se právnickým osobám písemnost doručuje na adresu jejich sídla. Jestliže právnická osoba o to požádá, doručuje se jí písemnost na adresu, kterou sdělila soudu. V poznámce pod čarou 59) je uveden odkaz na ustanovení § 2 odst. 3 obchodního zákoníku.

Odvolací soud vyšel z následujícího skutkového stavu. Podkladové usnesení bylo povinné v nalézacím řízení doručeno dne 15. 11. 2004 na adresu K. H., Š. 52, kde má povinná provozovny a kanceláře, převzetí zásilky je na doručence potvrzeno podpisem „K.“ V obchodním rejstříku bylo zapsáno sídlo povinné K. H., B. 610. Na tuto adresu pošta povinné nedoručuje, neboť tam není žádné doručovací místo povinné, „musí se jednat pouze o formální adresu.“ Pošta dochází povinné na adresu Š. 52 a Š. 102, kde ji přebírá paní K., doručenky opatřuje razítkem. Písemnosti, které jednatel povinné zasílal soudu (odpor), opatřoval otiskem razítka povinné s uvedením adresy Š. 52, K. H. Přebírat zásilky do vlastních rukou povinné je oprávněn pouze její jednatel, prodavačky takové oprávnění nemají.

Odvolací soud se při posuzování formální vykonatelnosti exekučního titulu soustředil zejména na otázku, zda povinná v nalézacím řízení o doručování na adresu K. H., Š. 52, požádala. Dovodil, že k tomu, aby soud účastníku řízení doručoval na adresu, kterou mu účastník sdělí, je třeba jeho výslovné žádosti. Uvedený závěr není správný. Za žádost právnické osoby o doručování na jinou adresu než adresu sídla, již je soud povinen vyhovět, lze – neodporují-li tomu okolnosti konkrétní věci – považovat rovněž to, že právnická osoba adresu uvedla ve svém podání (srov. též Bureš, J., Drápal, L., Krčmář, Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2006, str. 216). Takovou žádostí je bezpochyby například to, že právnická osoba v podání označí adresu odlišnou od adresy sídla jako „adresu pro doručování,“ nebo jako „korespondenční adresu“ apod. Uvedené chybné právní posouzení věci odvolacím soudem se však neprojevalo ve správnosti jeho závěru, že povinná o doručení na adresu K. H., Š. 52, nepožádala, pokud jednatel povinné v odporu proti platebnímu rozkazu, v němž v označení účastníků řízení uvedl jako sídlo povinné adresu „B. 610,“ a pouze ke svému podpisu připojil razítko povinné s adresou K. H., Š. 52.

Právní posouzení podkladového usnesení jako nevykonatelného titulu je přesto nesprávné, protože je neúplné.

Podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. [513/1991](#) Sb., obchodního zákoníku ve znění účinném do 30. 12. 2001, sídlem právnické osoby a místem podnikání fyzické osoby je adresa zapsaná jako její sídlo nebo místo podnikání v obchodním rejstříku nebo v jiné zákonem upravené evidenci. Adresou se rozumí název obce (části obce), poštovní směrovací číslo, číslo popisné, popřípadě název ulice nebo náměstí. Podnikatel je povinen zapisovat do obchodního rejstříku své skutečné sídlo nebo místo podnikání. Sídlem organizační složky podniku (§ 7) se rozumí adresa jejího umístění. Sídlo právnické osoby může být v bytě pouze v případě, že to umožňuje povaha předmětu podnikání. Skutečným sídlem je adresa místa, z něhož je právnická osoba svým statutárním orgánem řízena.

Podle téhož ustanovení ve znění účinném od 31. 12. 2001 místem podnikání fyzické osoby je adresa zapsaná jako její místo podnikání v obchodním rejstříku nebo v jiné zákonem upravené evidenci. Podnikatel je povinen zapisovat do obchodního rejstříku své skutečné místo podnikání. Sídlem organizační složky podniku (§ 7) se rozumí adresa jejího umístění.

Podle ustanovení § 19c zákona č. [40/1964](#) Sb., občanského zákoníku ve znění účinném od 31. 12. 2001 (dále též jen „obč. zák.“), při zřízení právnické osoby musí být určeno její sídlo (odstavec 1). Sídlo musí být určeno adresou, kde právnická osoba sídlí skutečně, tedy místem, kde je umístěna její správa a kde se veřejnost může s právnickou osobou stýkat (odstavec 2). Uvádí-li právnická osoba jako své sídlo jiné místo než své sídlo skutečné, může se každý dovolat i jejího skutečného sídla (odstavec 3). Sídlo právnické osoby může být v bytě pouze v případě, že je to slučitelné s jejím účelem a odpovídá to i povaze a rozsahu její činnosti (odstavec 4). U právnické osoby zapsané do obchodního nebo jiného veřejného rejstříku postačí, pokud její zakladatelský dokument uvede namísto adresy sídla jen obec, kde je její sídlo. K zápisu do tohoto rejstříku však musí ohlásit plnou adresu svého sídla (odstavec 5).

Z uvedených zákonných ustanovení se podává, že do 30. 12. 2001 byla právní úprava sídla (podnikající) právnické osoby obsažena v ustanovení § 2 odst. 3 obchodního zákoníku, tato úprava se hlásila k formálnímu pojetí sídla právnické osoby, jímž se rozuměla adresa zapsaná jako sídlo nebo místo podnikání v obchodním rejstříku nebo v jiné zákonem upravené evidenci. S účinností od 31. 12. 2001 byla zákonem č. [501/2001](#) Sb. dosavadní proklamativní úprava nahrazena (až na výjimky) obecnou úpravou sídla právnické osoby obsaženou v ustanovení § 19c občanského zákoníku, přičemž došlo k radikální změně pojetí sídla a nová právní úprava pojímá sídlo právnické osoby v materiálním slova smyslu. Skutečné sídlo právnické osoby bylo nově definováno jako místo, kde je umístěna její správa a kde se veřejnost může s právnickou osobou stýkat, a bylo zakotveno právo každého dovolat se i skutečného sídla právnické osoby, uvádí-li tato jako své sídlo jiné místo než své sídlo skutečné.

Z výše uvedených ustanovení (účinných v době doručování exekučního titulu povinné) vyplývá, že nepožádá-li právnická osoba o doručování na jinou adresu, kterou uvedla ve svém podání, doručuje se jí na adresu jejího sídla (§ 47 odst. 1 o.s.ř.), které je určeno adresou, kde právnická osoba skutečně sídlí, tedy místem, kde je umístěna její správa a kde se veřejnost může s právnickou osobou stýkat (§ 19c odst. 2 obč. zák.). Současně platí, že každý se může, uvádí-li právnická osoba jako své sídlo jiné místo než své sídlo skutečné, dovolat i jejího skutečného sídla (§ 19c odst. 3 obč. zák.).

K tomu, aby odvolací soud mohl učinit závěr o neúčinnosti doručení exekučního titulu povinné, bylo proto třeba dovodit, že adresa, na níž byl exekuční titul povinné doručen, není skutečným sídlem povinné. Odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) však právní úpravu obsaženou v ustanovení § 19c odst. 2 a 3 obč. zák. zjevně pominul a svůj závěr o neúčinnosti doručení podkladového rozhodnutí postavil pouze na tom, že nebylo doručeno na adresu zapsanou jako sídlo povinné v

obchodním rejstříku. Ačkoli vycházel ze zjištění, že na adrese K. H., B. 610, není žádné doručovací místo povinné, ale pošta jí doručuje právě na adresu K. H., Š. 52, otázkou, zda adresa, na které byl exekuční titul povinné doručen, není jejím skutečným sídlem, se odvolací soud nezabýval.

Postavil-li odvolací soud závěr o nevykonatelnosti titulu dále na zjištění, že jej nepřevzal jednatel povinné, vykazuje i toto posouzení znaky neúplnosti.

Ustanovení § 47 odst. 2 o.s.ř. ve znění účinném v době doručení titulu určovalo, že za právnickou osobu jsou oprávněny písemnost, včetně písemnosti doručované do vlastních rukou, převzít orgány a osoby uvedené v § 21 nebo její zaměstnanci (členové), kteří byli pověřeni přijímat písemnosti.

Podle ustanovení § 21 odst. 1 o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2004 jedná za právnickou osobu

- a) její statutární orgán; tvoří-li statutární orgán více fyzických osob, jedná za právnickou osobu jeho předseda, popřípadě jeho člen, který tím byl pověřen, nebo
- b) její zaměstnanec (člen), který tím byl statutárním orgánem pověřen, nebo
- c) vedoucí jejího odštěpného závodu nebo vedoucí jiné její organizační složky, o níž zákon stanoví, že se zapisuje do obchodního rejstříku, jde-li o věci, týkající se tohoto závodu (složky), nebo
- d) její prokurista, může-li podle udělené prokury jednat samostatně.

Z ustanovení § 47 odst. 2 o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2004 nevyplývá - na rozdíl od tehdy platné úpravy základních služeb držitele poštovní licence - nutnost písemného pověření zaměstnance k přijímání písemností určených právnické osobě. Pověření k přijímání zásilek může být realizováno i konkludentní formou, např. zřízením podatelny či jiného obdobného útvaru (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. 29 Odo 12/2001). K něčemu takovému u povinné sice nedošlo, ovšem jednatel přenechal svým zaměstnancům (prodavačkám) razítka firmy a byl srozuměn s tím, že přebírají zásilky určené povinné, omezil je toliko v oprávnění přebírat zásilky určené do vlastních rukou. Nejvyšší soud však již ve svém výše uvedeném usnesení ze dne 18. 2. 2004, sp. zn. 29 Odo 12/2001, dovodil, že má-li právnická osoba zaměstnance (byť i jen konkludentně) pověřené za ni přijímat písemnosti, pak platí, že byla-li příslušná písemnost některému z nich doručena, jde o doručení účinné. To platí bez zřetele k tomu, že vnitřní směrnice právnické osoby omezila tyto zaměstnance v přijímání písemností určitého druhu.

Odvolací soud tento právní názor Nejvyššího soudu přehlédl a k tomu, aby učinil závěr o nevykonatelnosti titulu, mu stačilo zjištění, že zaměstnanci povinné (prodavačky) nejsou oprávněni přebírat zásilky určené do vlastních rukou povinné, aniž se současně vypořádal se zjištěním, že doručování povinné je praktikováno tak, že zásilky přebírá paní K.

Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a), b) a § 229 odst. 3 o.s.ř. (zmatečností), jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny (srov. § 242 odst. 3 o.s.ř.).

Jak vyplývá z obsahu spisu, vadou ve smyslu ustanovení § 229 odst. 3 o.s.ř., jež zmatečnost řízení spojuje s tím, že účastníku řízení byla v průběhu řízení nesprávným postupem soudu odňata možnost jednat před soudem, je řízení u odvolacího soudu skutečně postiženo.

Odnětím možnosti jednat před soudem se rozumí postup soudu, jímž znemožnil účastníku řízení realizaci procesních práv, která mu občanský soudní řád přiznává (např. právo účastnit se jednání, činit přednesy, navrhopvat důkazy apod.), přičemž není rozhodné, zda účastníku byla odňata možnost jednat před soudem prvního stupně nebo soudem odvolacím (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 8. 1992, sp. zn. 2 Cdo 19/92, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 3-4/1993 pod č. 25). O vadu podle § 229 odst. 3 o.s.ř. jde přitom jen tehdy, jestliže šlo o postup nesprávný

(uvažováno z hlediska zachování postupu soudu určeného zákonem nebo dalšími obecně závaznými právními předpisy) a jestliže se postup soudu projevil v průběhu řízení, tj. v činnosti, která vydání konečného rozhodnutí předchází (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 1996, sp. zn. 2 Cdon 539/96, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 4/1998 pod číslem 27, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 953/96, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 6/1998 pod č. 49). Tak tomu je zejména tehdy, jestliže soud rozhodl bez nařízení jednání, přestože mělo být ve věci jednáno.

V řízení, které je upraveno v části šesté občanského soudního řádu (jež se - není-li stanoveno jinak - přiměřeně použije i pro řízení exekuční, viz § 52 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb.), platí, že soud nařídí jednání, jen považuje-li to za nutné nebo stanoví-li to zákon (§ 253 odst. 2 o.s.ř.). Obecnou povinnost nařídít k projednání věci samé jednání, k němuž je třeba předvolat účastníky a všechny, jejichž přítomnosti je třeba (§ 115 odst. 1, § 254 odst. 1, věta první, o.s.ř.), zákon - ve vztahu k řízení o nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce) - soudům neukládá. Návrhu oprávněného však soud vyhová jen tehdy, jsou-li splněny všechny zákonem stanovené předpoklady pro nařízení exekuce (§ 44 odst. 2 zákona č. [120/2001](#) Sb.). Formální vykonatelnost exekučního titulu je jedním z těchto předpokladů (srov. § 37 odst.2, § 40 odst. 1 zákona č. [120/2001](#) Sb.).

V projednávané věci je exekučním titulem usnesení soudu, jehož vykonatelnost nastává uplynutím lhůty k plnění počítané od právní moci; ta předpokládá, že stejnopis písemného vyhotovení usnesení byl doručen účastníkům nalézacího řízení (srov. § 159, § 167 odst. 2, § 168 odst. 2, § 171 odst. 1 a 3 o.s.ř.).

Při zkoumání, zda k výkonu navržené rozhodnutí bylo povinnému doručeno, vychází soud ze skutečností vyplývajících z obsahu spisu, v němž bylo vydáno, popřípadě ze skutečností týkajících se doručení zjištěných pomocí šetření. I když při zjišťování skutečností rozhodných pro posouzení předpokladů nařízení exekuce (včetně otázky, zda exekuční titul je formálně vykonatelný), nejde o dokazování, soud při něm postupuje přiměřeně podle ustanovení § 122 a násl. o.s.ř. Účastníci proto mají mimo jiné právo být přítomni při výslechu svědků (§ 126 o.s.ř.), výslechu účastníků (§ 131 o.s.ř.) či provádění důkazu listinou (§ 129 o.s.ř.), jejíž obsah je zaměřen ke zjištění rozhodných skutečností, vyjádřit se k její pravosti či správnosti a k výsledkům provedeného šetření (srov. § 123 o.s.ř.). Pokud soud činí závěr o vykonatelnosti exekučního titulu (včetně závěru o řádném doručení) pouze z obsahu spisu, v němž bylo vykonávané rozhodnutí vydáno, nejde o šetření postupy podle § 122 a násl. o.s.ř. a neuplatní se požadavek, aby účastníci exekučního řízení mohli být přítomni při provádění šetření a aby se před rozhodnutím mohli vyjádřit k jeho výsledkům (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1020/99, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 4/2002 pod č. 25, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 10. 2002, sp. zn. 29 Cdo 2893/2000, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek 5/2003 pod č. 40). Zákon nepředepisuje soudu prvního stupně, aby výkon rozhodnutí (exekuci) nařídil po jednání, přistoupí-li však k dokazování, tedy zjišťuje-li skutečnosti o okolnostech doručení šetřením, musí i v případě uvedené v § 253 odst. 1 o.s.ř. nařídít jednání. Postup podle uvedeného ustanovení totiž nesmí být na újmu práv, která občanský soudní řád účastníkům poskytuje.

V souzené věci soud prvního stupně závěr o tom, že vykonávané rozhodnutí nebylo povinné řádně (tj. způsobem předpokládaným v § 47 o.s.ř. ve znění účinném do 31. 12. 2004) doručeno, učinil nikoli pouze z obsahu nalézacího spisu, nýbrž i z výslechu jednatele povinné a výslechu svědkyně Z. T., jimiž neprovedl procesně regulérním způsobem důkaz, čímž zatížil řízení vadou uvedenou v § 229 odst. 3 o.s.ř.

Uvedenou vadu nezhojil ani odvolací soud, který se plně ztotožnil se skutkovými i právními závěry soudu prvního stupně. K projednání odvolání podanému proti usnesení soudu prvního stupně ve

věcech výkonu rozhodnutí (exekuce) není třeba nařizovat jednání, jestliže se v odvolacím řízení neprovádí šetření nebo dokazování nebo jestliže soud prvního stupně rozhodl v souladu se zákonem bez nařízení jednání (srov. § 254 odst. 6 o.s.ř.). Jestliže soud prvního stupně zatížil řízení vadou podle § 229 odst. 3 o.s.ř. tím, že činil rozhodná zjištění z výslechu statutárního orgánu právnické osoby, která je účastnicí řízení, a z výslechu svědkyně, aniž nařídil jednání, pak ani odvolací soud nemohl taková zjištění převzít, aniž by nařídil odvolací jednání, při němž by účastníkům umožnil se k výsledkům tohoto šetření vyjádřit.

Nejvyšší soud proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 2, část věty za středníkem, odst. 3, věta první, § 254 odst. 5 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Tarifní hodnota](#)
- [Nepoložení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU](#)
- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušování řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)